

angribes i saa Henseende, maa jeg maaske have Lov til at citere et Par af hans Bemærkninger. Straks i Indledningen af sit Foredrag sagde det ærede Medlem, efter hvad Fortrykket til Folketingstidende udviser: „Dernæst fremkommer Forslaget med den Vægt, som Sagkundskaben formaar at give det baade i teknisk og økonomisk Henseende. Jeg siger udtrykkelig „formaar“ at give det, thi jeg mener ganske vist, at der er ret snævre Grænser for, hvad Sagkundskaben i saa Henseende formaar og kan staa inde for.“

Ja, selvfølgelig, det har jeg ogsaa sagt, der er Grænser for, hvad Sagkundskaben kan, men jeg sagde i mit Svar til det ærede Medlem, at saa skulde man ogsaa undersøge og undersøge grundigt, og at jeg vilde understrege „undersøge“ paa samme Maade overfor ham, som han i Gaar understregede „formaar“ overfor Sagkundskaben. Det synes jeg ikke, det ærede Medlem skal tage sig saa nær; de Klaps, der ligger deri, er saamænd ikke værre, end at det ærede Medlem meget vel kunde taale dem. Men for øvrigt sagde det ærede Medlem paa et senere Tidspunkt følgende: „Der har Gang paa Gang i denne høje Rigsdag været klaget derover, og man har fremført den skarpeste Kritik af dette Forhold, at Rigsdagen aldrig har kunnet stole paa de Forhaandsberegninger, Myndighederne har foretaget for os, og i Henhold til hvilke vi er gaaet i Gang med de forskellige Arbejder. Jeg finder Grund til atter en Gang at sætte dette Forhold under Kritik, og paa den Baggrund nytter det ikke, at man kommer med store og for os, og for Resten ogsaa for de sagkyndige, meget vanskeligt overskuelige Projekter og forsikrer, at her er regnet nøgternt, her vil ingen Overskridelse finde Sted. Jeg tror at turde forsikre de Myndigheder, der er inde paa dette, at det nytter aldrig det bitterste at begrunde og fremsætte en saadan Paastand overfor Offentligheden, for vi er kommet til det Tidspunkt nu, at ingen overhovedet tror paa det mere, man er blevet saa vant til at disse Forhaandssummer skal forøges undertiden to- eller tredobles, at der er opstaaet den største Mistæksomhed overfor alle Forsikringer i saa Henseende.“ Og det ærede Medlem fortsætter: „Og jeg vil sige til Sagkundskaben, at den har ingen

som helst Baggrund for at afkræfte noget saadant. Derfor kan Sagkundskaben heller ikke med Rette forlange, at Rigsdagen med de Erfaringer, jeg her har nævnt, skal forlade sig paa dens Beregninger.“ Hvis det ikke er en skarp Kritik, kunde jeg fristes til at sige, at saa ved jeg ikke, hvad en skarp Kritik er. Men jeg vil gerne bede det ærede Medlem om at dokumentere sin Kritik med Eksempler. Det er jo ikke nok at sige „Jernbaneskolen“. Nu har jeg ikke Tallene for Jernbaneskolen præsent, men jeg tror, at Forholdet var det, at Bevillingen var mellem 200 000 og 300 000 Kr., og at Skolen kostede godt 900 000 Kr.; det ligger i alt Fald deromkring. Det var selvfølgelig en meget stor Overskridelse fra 1914-Priserne, men Arbejdet blev ogsaa udført under den allerværste Højkonjunktur; saaledes er det virkelige Forhold. Det er, som sagt, ikke nok med et saadant Eksempel. Vi taler her om Brobygning. Statsbanerne har i de senere Aar gennemført adskillige Hundrede Brobygninger, og jeg har tidligere, hvor dette Forhold har været paa Tale her i Tinget, fremhævet, at der var et Par Steder, hvor man har kritiseret; det var vist Susaabroen og saa dette, at nogle af Pillerne ved Broen i Struer har maattet underbygges, fordi der ikke havde været foretaget tilstrækkelig gode Bundundersøgelser. Der kan selvfølgelig komme Fejl; det kan der ogsaa indenfor de private Erhverv, det er jo noget, alle kender. For Susaabroens Vedkommende ligger Forholdet i alt Fald saaledes, at den Konstruktion, hvorefter den itubrudte Bro var bygget, ikke var Statsbanernes, men var fremkommet fra Entreprenøren, som anbefalede Statsbanerne at antage den. Og den blev antaget, selvfølgelig fordi Statsbanerne mente, at denne Konstruktion, udført af et af vore mest ansete Ingeniørfirmaer, kunde holde. Det viste sig, at den ikke holdt, og nu staa Striden om, hvem der skal betale Udgiften derved. Spørgsmaalet er for Tiden til Voldgift; der skal afsiges Voldgiftsdom over, hvorvidt det er Statsbanerne, eller det er Entreprenørfirmaet, der skal betale denne Udgift. Denne Sag er altsaa i alt Fald ikke afsluttet endnu. Men der er i alle Tilfælde udført saa mange og saa dygtigt gennemførte Broanlæg, at man ikke, fordi